

TROLLKIRKA.

Fra en tur på Nord-Møre i 1981. OG-nytt april 1982.

Av Bjørg Nora Mathiesen.

Mellom Molde og Eide på Nord-Møre er det et karstfenomen ved navn Trollkirka. Det er et hulesystem som henger sammen med Tverrfjella, som skråner nedover ved Eide. Dette hulesystemet har en forbindelse med Marmorbassenget – et vann som virker grønt fordi marmoren er vasket ren. Her er underlige figurer og formasjoner. En ser hvordan regnet har tært på steinen, så det ser ut som bulker i gamle epler. Ellers virker alt grått rundt omkring fordi grå lav vokser på marmoren.

Denne marmoren er inne i hulene fargerik i grønt, blått og brunt, og fjellkammen ovenfor er taggete og formet til steinåler. Der er hele fjellet gjennomhullet. De første to huleåpningene er i lia nedenfor.

I mange av fjellene omkring Eide og opp-

over mot Stemshesten og Mølen er det ras og urer av marmor og kalkstein. Disse og marmorbrudd hvitner i liene.

I dalen under Trollkirka er det leirjord, som har et rustfarget lag øverst. Det får en til å tenke på podsøljord, men jeg kunne ikke se noe utfellingslag. Lenger borte lå fjellskrånningen, hvor det var ekte myrjord. Vi krysset bekkedar. Her var granskog i mannshøyde som min tante hadde vært med på å plante. Myr og stein fulgte oss hele veien opp til Trollkirka. En bekk var like ved stien hele veien, den kom fra Trollkirka. En frosk hoppet oppover mens vi etterhvert måtte klatre på alle fire, klore oss fast i fjellbjerk som krøkte seg fast i bergskortene.

Det regnet litt, men ga seg da vi var fremme.

FOSSHEIM STEINSENTER INNBYR TIL:

GEOLOGIVEKE: 31/7 – 7/8.

Innføring om mineraler/bergarter/kvartærgeologi/landskapsformer.

Dagsturer med 1 – 2 timer undervisning pr. dag.

Lærer: Hermann Løvenskiold Kr. 1560,—

STEINTREFF: 9/9 – 12/9.

Turer til brefronter, kåseri, steinprat og kveldskos.

2 døgn: Kr. 320,— 3 døgn: Kr. 480,—

Turer med kjentmann vil bli arrangert 2–3 ganger i veka det meste av sommeren.

Pris: Kr. 20,— pr. dag.

BESTILLINGSADRESSE:

FOSSHEIM STEINSENTER

2686 LOM Tlf: 062/11 205.

På veien opp så vi vannets arbeid i steinenes overflater. Dioritt i løse blokker så vi også her og der. Et sted lå to foldete »bøker» av skifer og kalkstein i tynne lag, de var godt på vei til å bli båndgneiss. Flere steder var det å se småkruset gneiss, noen med forkastningslinjer i miniatyr. Øyegneissen skulle vike plassen for bare marmor lenger oppe. Ett sted var det en underlig gjennomhullet kalkstein på stien nedfor øyegneissen. Det var brattest der hvor marmoren var, hele fjellet besto av den her.

Ved det første hullet i fjellet var det små istykkerslåtte steiner, som utenpå så ut som kalkstein, men som inni var krystallinsk — det vil si metamorf — ekte hvit marmor. Hulene lå over tregrensen, og i noen steiner var det nedtærte granater tett i tett.

Det gikk an å gå inn i hula og klatre opp i

neste hule, der bekken kom frem i dagen. I bekkefaret nedenfor så en også hvite marmorstein.

Vi som ikke hadde lommelykt klatret i ura opp til neste huleåpning. Vi kom opp på siden av hula, men det var bratte stupet utfor og ned i ura under. Der holdt de på å sette opp stige og gelender, for det har blitt populært å gå til Trollkirka både for nordmenn og utlendinger de siste årene. Det var ikke vanlig før i tiden.

Jeg syntes det var for stort stup til å klatre helt ut på kanten av gjelet. Ett eneste feiltrinn og jeg kunne rast utfor, men vi fant et sted nedenfor, hvor jeg uten å risikere noe kunne få fotografert og tittet inn i den »rektangulære» huleåpningen. Det var også en dump med en snøklatt i, og jeg fikk høre at dette fjellet var omtrent 1000 m høyt.